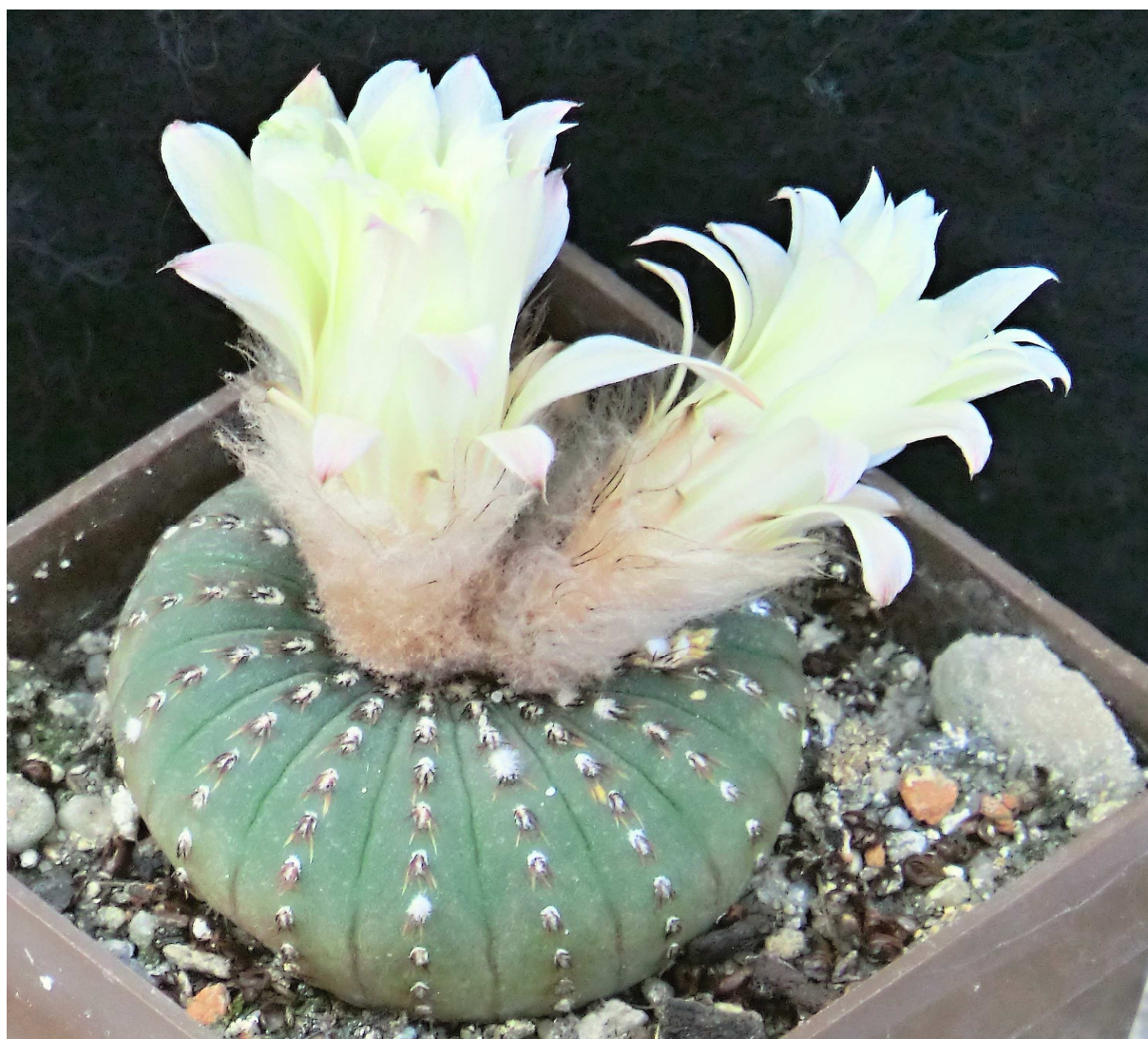

OŠTNÍK

Časopis Klubu kaktusářů v Ostravě

Číslo 412.
Ročník 41.
Září 2012

Frailea asterioides Werd., Repert. Spec. Nov. Regni Veg. 42: 6, 1937.

Klub kaktusářů v Ostravě

V roce 1954 byl při Přírodovědecké společnosti v Ostravě na zakládající schůzi dne 14.1.1954 založen Kroužek kaktusářů. Jeho prvním předsedou byl zvolen Emil Zavadil, který byl hlavním iniciátorem a organizátorem mnoha akcí nově vzniklého Kroužku. Ten by však neexistoval bez dalších obětavých členů. Rok po založení měl kroužek už 41 členů. Druhým předsedou byl zvolen roku 1956 prof. Válek. V červnu 1958 se konal v Ostravě IV. sjezd kaktusářů, to již měl kroužek kolem 90 členů. Po založení kroužku kaktusářů v Ostravě byli členové velmi aktivní, jezdili po návštěvách sbírek zúčastňovali se sjezdů v Brně, Liberci, Ostravě, Olomouci, pořádali výstavy kaktusů apod. Popularita pěstování kaktusů stoupala a členů v kroužku přibývalo. Mezi nejznámější tehdejší kaktusáře patřili např.: př. Adam, Ing. Duda, Gibl, Huvar, Janota, Jelínek, Kempný, Kitler, Kobza, Koziel, Litner, Mikula, Minol, Plešinger, Tajduš, Zavadil a další. V pozdějších letech někteří z nich zakládali nové kroužky v blízkých městech - Hranice, Odry, Orlová, Havířov, Karviná, Poruba apod. Na přelomu 70. a 80. let měla kaktusářská organizace v Ostravě 300 platících členů a dalších 120 členů bylo v druhém kaktusářském Klubu v Ostravě – Porubě.

Po pádu totality snad ve všech kaktusářských Klubech v republice značně poklesl stav členů, nevyhnula se tomu ani Ostrava. Koncem roku 1990 zaplatilo příspěvky Klubu 110 členů, ke konci roku 1993 už jen 74 členů počet stále klesá. Starší členové odcházejí a mladí se do aktivní činnosti nehrnou, zůstávají jen ti skalní, opravdu zanícení kaktusáři. Celoroční program akcí je velmi zajímavý a pestrý, možná i lepší než v minulosti. Na přednášky k nám jezdí přední pěstitelé, cestovatelé s kvalitními přednáškami, pořádáme spolu s frýdeckými kaktusáři návštěvy našich sbírek, zájezdy za kaktusy do jiných koutů republiky. Velmi úspěšné akce byly dvě setkání gymnofilů v Ostravě, kde vystoupili přední odborníci na tento rod jak ze zahraničí, tak i naši specialisté. Po mnohaletém snažení se sloučily roku 2006 dva Ostravské kaktusářské Kluby v jeden. Letos by Porubští kaktusáři oslavili 50 let své činnosti. Z našich řad byl zvolen prezident SČSPKS - Ing. Jaroslav Vích.

V roce 1971 vyšlo první číslo ostravského zpravodaje pod názvem OSTNÍK, který vychází prakticky dodnes. Největší zásluhu na včasném vydávání měl MUDr. Vladimír Plesník, který nás svými články zásobuje dodnes. V dalších letech se o vydávání Ostníku starali např. Ing. Jaromír Chvastek či Lumír Král. Ostník jako první český kaktusářský časopis vydal v roce 1999 přílohu CD ROM, které bylo věnováno především na historii kaktusářství na Ostravsku se spoustou fotografií, starých filmových a zvukových záznamů významných kaktusářů, pěstitelských článků atd. Následovaly další přílohy na diskách. Dnešní číslo Ostníku je při příležitosti setkání notofilů tak trochu věnováno rodu *Notocactus*. Ve stejném roce 1971 vyšlo také první číslo zpravodaje Minimus, který začala vydávat specializovaná skupina pěstitelů, tzv. Notosekce.

Velkou popularitu si získalo setkání kaktusářů pod názvem KAKTUSY V POBESKYDÍ, které vzniklo k oslavám 40. výročí našemu Klubu v roce 1994. Úspěch prvního setkání byl příčinou pořádání této akce každým rokem, letos jsme se setkali už po devatenácté. Během let se na přednáškách vystřídali přední odborníci z celé střední Evropy. Co jméno, to kaktusářský pojem.

Loni proběhlo v Lipníku nad Bečvou setkání Notosekce. Jelikož to není od Ostravy tak daleko, jeli jsme se na toto setkání s Ing. Jaroslavem Víchem podívat. Cestou tam navrhnul, abychom v následujícím roce zorganizovali setkání notofilů v Ostravě. Souhlasil jsem a tak jsem si vlastně na sebe ušil bič. Když jsem pátral, kdy naposledy bylo setkání notofilů v Ostravě, musel jsem jít hodně hluboko do totáče. Naposledy zasedala Notosekce v Ostravě před 34 léty ještě za Dr. Janouška, Havlíčka a dalších kapacit. V tuto dobu jsem i já měl slušnou sbírku notokaktusů a sekce měla nejvíce svých členů.

Situace se změnila, na setkání notofilů jezdí hrstka skalních členů. Jen díky Ing. Stuchlíkovi notosekce ještě nezanikla a doufám, že ještě dlouho bude ve své činnosti pokračovat. Předpokládám, že i setkání v Ostravě tomu napomůže a počet pěstitelů notokaktusů začne opět narůstat. KKO přeje Notosekci do dalších let hodně úspěchů. KL

Z literatury

Kakteen und andere Sukkulente č. 11 / 2009

Na titulní straně je detailní snímek květu *Denmoza erythrocephala*. Ze spleti silných, rezavých trnů vyráží asi 6 cm dlouhý, karmínový, válcovitý květ, jehož úzkou korunu přesahuje červená blizna a chomáč žlutočervených prašníků.

Rod *Aeonium* zahrnuje hezké a pěstitelsky snadné rostliny, většinou pocházející z Kanárských ostrovů. Řada návštěvníků těchto ostrovů si mimo zážitků a fotografií odváží také nějakou větvičku s růžicí listů *aeonia*, která se doma stává živou památkou. Některé (*A. arbotreum*, *A. holochrysum*) rostou v tisících na stěnách skal, na ruinách a lávových terasách, tvořících základ ostrovních vinic. Jiné se specializují na lokality s určitým složením půdy, množstvím světla, vláhy. Všechny mají tvar malých keříků s více méně plochými růžicemi listů na konci větévek, květy nejsou atraktivní. Starší rostliny mají zřetelný kmínek, který se bohatě větví. Autor na 17 snímcích předvádí některé ze 32 kanárských druhů *aeonií* a současně upozorňuje na jejich zvláštnosti. Velmi oblíbené jsou formy *Atropurpureum* s výrazně červeným rubem, nebo špičkou listů. Za nejkrásnější považuje *A. nobile* se lžícovitě prohnutými žlutozelenými listy, jejichž okraje jsou růžově lemované. Všechny se daří ve výživnějším humózním substrátu při zálivce shodné s jinými rostlinami pěstovanými v květináčích. Venku na terase či na balkoně vydrží do října, větší, ani delší mrazíky nesnesou. Čím méně světla a tepla v zimě mají, tím menší zálivka. Nevadí, když listy zavadnou a částečně opadají. Množí se uříznutými růžicemi nebo větévkami, které po několika dnech na suchu zasadíme do přirozeně vlhkého substrátu. Pomalejší je množení výsevem.

Dr. Schlumpberger se vrací k článku „o zvláštní ochraně kaktusů na nalezištích“, který byl uveřejněn v letošním 3. číslem KuaSu. Vysvětluje, že označování temene jednotlivých rostlin barvou, nebo značení naleziště korálky na drátě, není způsobem jejich ochrany nebo znehodnocení. Jde o znak, který umožňuje opětovné nalezení určité sledované rostliny, která je dlouhodobě pozorovaná např. při opylovacích a jiných pokusech.

Mammillaria guelzowiana je známá velkými, purpurovými květy a hustým „kožichem“ bílých trnů, prostoupených delšími, žluto a rezavě hnědými středními trny s háčkem. Autor popisuje historii kusu, který byl pro krčkovou hnilobu již odložen do kompostu. Náhodou zjistil, že několik mamlí ještě vypadá zdravě a mají malé kořínky. Ze 30 mamlí vyrostlo asi dvacet rostlinek, které po čtyřech letech nasadily neobyčejně velká poupata. Část se rozvila do květů o Ø 4 - 5 cm, které však měly několik řad okvětních plátků, jen několik prašníků a blizna jim chyběla. Pokus o přenesení pylu z takového plného květu na normální květ jiné *M. guelzowiany* byl neúspěšný, nezdařilo se rozmnožit tento nádherný unikát ani zakořeňováním mamlí. Jediná naděje na jeho udržení spočívá v čekání na případné odnožování rostliny (3 snímky).

Mammillaria fittkaui (= podle jména nálezce, faráře Fittkaua, byla popsána roku 1971. Má válcovité tělo o Ø 4 - 5 cm a výšce 10 cm se světlezelenou až žlutozelenou pokožkou a vláknitými kořeny. Odnožuje u báze i ze stran, oblé temeno je lehce zanořené. Na válcovitých bradavkách jsou malé (1 - 2 mm) areoly se 7 - 9 krajními, slabými, bílými trny, z nichž část má hnědý, prohnutý hrot. Málo odlišné jsou 4 střední trny, někdy silnější a tmavší, jeden z nich je až 10 mm dlouhý, opatřený tmavě hnědým háčkem. Cizosprašné květy o Ø a délce 15 mm mají světle zelenou

trubku, tmavě růžové zevní plátky se středním pruhem a bělavé vnitřní okvětní plátky s narůžovělouází a tmavší střední linií. Čnělka a blizna jsou bílé, prašníky žluté. V malém, měkomasém plodu je málo drobných, černých semen. Pochází z Mexika, obvykle roste v černém humusu na skalách. Pěstovat v propustném, humóznějším substrátu, nevystavovat výsluní. Bohatě kvete od dubna do června, na podzim omezit zálivku, v zimě sucho a teploty kolem 5 °C. Snadno se množí od říznutými odnožemi.

Mammillaria variabilis (= pro variabilitu květů a plodů), má kulaté, později válcovité, odnožující tělo o Ø 4 cm a výšce až 8 cm. Hustě uspořádané bradavky nesou oválné areoly s trochou bílé vlny, axily jsou holé. Má 14 - 19 krajních trnů, jsou tuhé, rovné, různě směřované, sklovitě bílé. Střední trny jsou 4 - 9, až 10 mm dlouhé, jehlovité, spodní je nejsilnější s háčkem, bělavý až tmavě hnědý. Květy v několika věncích kolem temene, jsou široce trychtýřovité, o Ø a délce 12 - 16 mm, v barvě od špinavě bílé přes žlutavou až karmínově růžovou. Pochází z mexického Guanajuato, roste v čistém, jemném humusu ve skalních škvírách. Množí se četnými odnožemi, nebo výsevem. Substrát má být na půl minerální a humózní, silně propustný, zálivka slabší, hrozí nadměrné „napití“ a praskání těla, jeho deformace. Světlé a slunné stanoviště podporuje bohaté kvetení. Zimovat v suchu a chladně.

Další obsáhlý článek je věnován sběratelské a vědecké práci hraběte Josefa Salm-Dycka, který patřil v 19. století mezi největší znalce sukulentů. Autorka A. Hoffmannová se zabývá zejména jeho publikacemi, z nichž dodnes nejdůležitější jsou Indexy rostlin pěstovaných ve sklenících zámecké zahrady (Horto Dyckensi). První takový výkaz pochází z roku 1816, další následovaly ve zhruba ročních intervalech. Později obsahovaly také přehledné tabulky a litografie zámku se zahradou a parkem. Zhruba 60 let se hrabě věnoval studiu těchto rostlin a ve svých 86. letech ještě uveřejnil (r. 1859) svou poslední práci „Poznámky k rodům Agave a Fourcroya, včetně popisu několika nových druhů“.

K obohacení rostlin ve velkých sklenících je doporučováno pěstování výrazně sukulentních druhů z čeledi *Bromeliaceae*. Z Argentiny pochází ***Abromeitiella brevifolia***, která má růžice na sebe naléhajících masitých trojhranných listů, světle zelené barvy, na hrotu opatřených ostrým trnem. Čím je rostlina starší, tím větší plochu pokrývá hustý polštář skládající se ze stovek růžic o Ø 3 - 5 cm. Květy jsou nevýznamné. ***Abromeitiella lorentziana*** má větší a silněji ozubené listy, složené do řidších růžic o Ø 7 - 10 cm. Na volném prostranství rostou v podobě zelených polštářů o průměru více než metr a výšce až 70 cm. Od jara do podzimu mohou být v Evropě pěstovány venku, snáší úpal, dlouhá sucha, stejně jako delší vydatné deště. Před příchodem mrazíků je rozumné uklidit je mezi ostatní zimované kaktusy. Na pěti snímcích vynikají trsy těchto rostlin pěstovaných volně ve skleníku, nebo ve velkých transportních mísách.

Seriál „Doporučené kaktusy a sukulenty“ zobrazuje a píše o: ***Thelocactus conothelos* subsp. *garciae*** (liší se od typu tmavě zelenou pokožkou, výrazněji rozestouplými bradavkami a jiným otrněním. Vyžaduje místo na slunci, pravidelnou zálivku od jara do podzimu. Zimovat v suchu, mraz nesnáší. Množí se jen semeny, neodnožuje); ***Astrophytum asterias* Šyowa** (japonský kultivar se zcela odlišným květem, jehož okvětní plátky jsou velmi úzké. Množí se meristémovou kulturou, roste ve směsi jílu a hrubého písku, zimní teploty nad 8 °C); ***Opuntia pottsii*** (vyniká modrozelenou pokožkou a téměř bílými trny. Květy o Ø 6 - 7 cm jsou obvykle třešňově červené, je několik klonů s květy jiných barevných kombinací. Množí se zakořeněním článků, kvetou již malé rostliny. Snese mírné mrazy); ***Matucana weberbaueri* var. *flammea*** (roste v Peru v nadmořské výšce kolem 2000 m. Popis typové rostliny uvádí žluté květy, tato varieta má oranžovo-červené květy Substrát

z jílu a štěrku, v zimě sucho a hodně světla, teplota kolem 0 °C. Množí se semeny); **Avonia albissima** (patří do čeledi *Portulacaceae*, pochází z jižní Afriky. Má ztloustlé stonky překryté šupinovitými listeny. Na vrcholech stonků vyrůstají samosprašné, příjemně vonící bílé květy o Ø 12,0 mm. Propustný substrát, nevelká zálivka, celý rok co nejvíce světla. V zimě téměř sucho a ± 5 °C); **Lithops aucampiae** **Jackson, s Jade** (na rozdíl od červeno hnědé pokožky u typu má zelenou pokožku. V létě světlo a vzduch, zalít až se na bocích těla pokožka vrásní. Od listopadu do konce března světlo, sucho a chladno. Obnovit zálivku až je nové tělo téměř zcela mimo slupku starších listů. Potřebuje minerální substrát).

MUDr. Vladimír Plesník

Vyprávějí si také kaktusy ?

K hlavním potřebám živých organismů nepochybně patří obstarávání potravy, způsoby ochrany své vlastní existence a v neposlední řadě to, co u vyšších organismů nazýváme rozmnožovacím pudem. V každé společnosti živých organismů najdeme způsoby vzájemného dorozumívání, sloužící především k naplnění výše uvedených hlavních potřeb života.

Člověk jako „Pán tvorstva“ má v podobě řeči asi ze všech tvorů nejdokonalejší způsob dorozumívání se. Je možno namítat, že lidé přece hovoří různými jazyky a velká většina lidí si ani vzájemně nerozumí. Na rozdíl od jiných tvorů je však člověk schopný pochopit a naučit se ovládat i cizí řeči. Někdo jich zvládá více, někdo méně, každý však využívá i dalších možností dorozumívání pomocí mimiky, gestikulace, nebo i malování, ze kterého se vyvinulo písmo.

O zvířatech mluvících lidskou řečí se píše jen v pohádkách. Čestnou výjimku představují jen někteří ptáci, kteří „papouškují“ odposlouchané a naučené zvuky a slova. Neznám člověka, který by uměl hovořit řečí zvířat a rozuměl jí. Myslivci znají a používají zvukové signály např. vysoké zvěře, vyrábí si také různé vábničky. Každý milovník psů nebo koček sice tvrdí, že si se svým miláčkem také povykládá, že rozumí jeho nevysloveným přáním a potřebám, ale zdaleka nejde o skutečný rozhovor člověka se zvířetem.

Zatím co známe přesvědčivé důkazy o hlasové, či aspoň zvukové (dupání) signalizaci zvířat při varování před nebezpečím, při svolávání ke zdroji potravy, vody, nebo při vyhledávání partnerů, teprve v posledních letech se dovídáme o „řeči“ ryb. Velmi působivé jsou například hluboké tóny jazyka velryb. Bzučení roje včel, nebo pištění mračen komárů nelze asi považovat za způsob jejich řeči, nejspíš je to jen zvukový efekt provázející rychlé pohyby křídel. Včely a hmyz vůbec využívají jiné možnosti vzájemného dorozumívání se, jako opakované pohyby těla (tanečky), nebo tvorbu a vnímání na dálku specifických látek, tzv. feromonů.

Ani obrovská společnost rostlin však není němá. Až donedávna existovaly jen domněnky o „řeči stromů“. Výzkumy z posledních deseti let odhalily, že rostliny se mezi sebou vzájemně dorozumívají pomocí plynných organických látek (volatile organic compounds – VOCs). Až třetinu asimilovaného oxidu uhličitého vypouští olistěné rostliny do ovzduší jako VOCs. Tyto plynné komplexy slouží např. ke sladění doby zakvetení, nebo k ochraně před škůdci a zvířaty, živícími se rostlinami (herbivory). Jednotná doba otevírání květů vede ke zvýšení pravděpodobnosti

opylení a ke vzniku nového, zdatnějšího potomstva. Uvolňování VOCs z napadených rostlin funguje také jako varování, které u rostliny - příjemce navozuje obranné reakce. Bylo prokázáno, že dojde ke zvýšení tvorby fenolických látek, alkaloidů, terpenoidů a obranných proteinů, které jsou sto odradit, až zničit škůdce rostliny. Dokonce některé z těchto komplexů slouží k přilákání parazitů a členovců, kteří se živí samotnými škůdci rostlin (např. sluněčka proti mšicím). Již dříve bylo zjištěno, že z kořenů řady rostlin jsou vylučovány specifické látky, které mohou jednak potlačovat růst konkurence, nebo naopak podporovat růst vlastních potomků. V podstatě jde také o dorozumívání se rostlin navzájem. Ukázalo se, že jde o velmi složité pochody, do nichž je zapojen půdní edafon. Tímto odborným termínem se rozumí soubor všech živých organismů v půdě. Patří mezi ně půdní bakterie, řasy, houby, z živočichů pak řada bezobratlých a malí obratlovci. Odborníci znají a studují chování (interakce) společenství i nejmenších organismů, prvoků a mikrobů. Ač o jejich jazyku není ani řeči, přec jen poznatky o vzájemné výměně genetického materiálu, o evoluci a změnách složení obalů a působků mikrobů, stále přináší lidem, někdy i rostlinám, prospěšné a mnohdy zcela nečekané výhody. Můžeme sem zařadit objev antibiotik, ale i vznik odolnosti (rezistence) mikrobů na ně. Krásnou ukázkou „řeči rostlin“ je biologický přípravek proti houbovým chorobám rostlin – Polyversum. Obsahuje spóry parazitické houby *Pythium oligandrum*, která navozuje v rostlinách obranné reakce proti houbám, které rostlinám škodí (tzv. plíseň pokožky, hniloba rostlinných pletiv, „padání semenáčků“ atd.). Pro člověka i zvířata je preparát naprosto neškodný, dokonce se objevují první zprávy o jeho využití při léčbě některých plísnivých onemocnění kůže. Podmínkou úspěchu je však přesné dodržení pokynů, uvedených v příbalovém letáku.

Ale už jsem čtenáře dost napíнал, nyní odpověď na otázku položenou v nadpisu. Jasně důkazy o dorozumívání se kaktusů mezi sebou zatím nemáme. Zkušený pěstitel tuší, že něco takového nelze vyloučit a našel by i příklady, které by podporovaly tuto možnost. Stejně jako je tomu u jiných rostlin můžeme předpokládat, že i kaktusy užívají podobné způsoby komunikace. Ve světle uvedených poznatků o řeči rostlin musíme si však přiznat, že člověk o těchto skutečnostech zatím ví jen málo a většina obyčejných smrtelníků tomu ještě méně rozumí. Ale kaktusáři přece nejsou „obyčejní smrtelníci“ !

Použitá literatura:

Baldwin IT, Halitschke R, Paschold A, van Dahl CC, Preston CA.: Volatile Signaling in Plant-Plant Interactions: „Talking Trees“ in the Genomics Era. SCIENCE, Vol. 311, 10 Feb 2006, 812-819.

MUDr. Vladimír Plesník

Výskyt rodu *Wigginsia* na lokalitách

Musím se přiznat, že bych chtěl napsat článek o rostlinách, které jsem sledoval na několika lokalitách, ale nevím jak na to. Zjistil jsem, že kaktusům vůbec nerozumím, i když se jim věnuji už téměř padesát let. Když jsem s pěstováním kaktusů začínal, pořídil jsem si několik pěkných druhů malakokarpusů. Uplynulo pár let a pro všechny druhy byl vytvořen nový rodový název *Wigginsia* D. M. Porter 1964, neboť název rodu *Malacocarpus* Salm-Dyck 1850 byl už před tímto rokem použit pro jiné rostliny. Byl jsem mladý a tak jsem se s novým názvem rychle vyrovnal, přepsal

všechny jmenovky a zvykl si na název *Wigginsia*. V rámci slučování rodů byly wigginsie později zařazeny jako podrod do rodu *Notocactus* K.Sch. Následně se zjistilo, že K.Schumann název rodu nepoužil jako první, ale byl to náš Frič, který název rodu *Notocactus* použil ve svém katalogu. Pro celou skupinu těchto druhů byl vytvořen podrod *Malacocarpus* Buxbaum 1967. Aby nebyl všem revizím konec, sloučili D.Hunt & N.P.Taylor rod *Notocactus* do rodu *Parodia*. Starší pěstitelé však stále užívají původní názvy *Wigginsia* nebo *Notocactus*. A teď babo raď, kdo se v tom má vyznat.

Když pomíneme stará rozdělení rodů *Malacocarpus*, *Wigginsia*, *Notocactus*, *Parodia*, od několika autorů (Berger, Schumann, Frič, Backeberg, Buxbaum, Ritter, Prestlé atd.), tak se podíváme na poslední revize. U nás bylo dlouhé léta vžito rozdělení Radima Havlíčka z roku 1989:

Rod *Notocactus* (Havlicek 1989)

- podrod ***Notocactus*** (Buxbaum 1967)
- podrod ***Neonotocactus*** (Buxbaum 1967)
- podrod ***Eriocephala*** (Backeberg 1938)
- podrod ***Acanthocephala*** (Backeberg 1938)
- podrod ***Malacocarpus*** (Buxbaum 1967)
- podrod ***Notobrasilia*** (Havlicek 1989)

V roce 2004 provedli svoji úpravu rodu Gerloff et Neduchal:

Rod *Notocactus* (Gerloff et Neduchal 2004)

- podrod ***Notocactus*** (Fric 1928)
- podrod ***Brasilicactus*** (Buxbaum 1967)
- podrod ***Notobrasilia*** (Havlicek 1989)
- podrod ***Malacocarpus*** (Buxbaum 1967)
- podrod ***Gymnocephalus*** (Backeberg 1935 ex Sida 1991)
- podrod ***Neonotocactus*** (Buxbaum 1967)

V roce 2009 se van Vliet částečně vrací k původnímu rozdělení notokaktusů, kde je rod *Wigginsia* opět uváděn jako samostatný rod, ale s několika podrody:

Notokaktusy (van Vliet 2009)

- rod ***Notocactus*** (Fric 1928)
- rod ***Brasilicactus*** (Backeberg 1942)
- rod ***Wigginsia*** (Porter 1964)
  - podrod ***Wigginsia***
  - podrod ***Notobrasilia***
  - podrod ***Gymnocephalus***
  - podrod ***Neonotocactus***

Notocactus sessiliflorus, Cordoba, KL12-136, San Pedro Norte, 3 km za vesnicí
Notocactus sessiliflorus, KL07-096, Cordoba, San Pedro Norte, 4 km severně

Domovinou wigginsíí je Jižní Amerika, jejíž centrum spadá do jižní Brazílie. Rozšíření zasahuje do okolních zemí Uruguay, Argentina, Paraguay, dokonce se našly v Kolumbii. Když se přidržíme rozdělení Havlíčka nebo Gerloffa et Neduchala, budeme uvádět názvy druhů pod rodem *Notocactus*.

V roce 2011 jsem navštívil lokality kaktusů v jižní Brazílii, abych prostudoval, alespoň trochu výskyt rodů *Gymnocalycium*, *Frailea*, ale především rodu *Notocactus*. Moji partneři na cestě byli manželé Víchovi a můj spolucestovatel po Argentině - Jan Brunclík. Kdysi před mnoha léty jsem se pěstováním notokaktusů zabýval, měl jsem poměrně slušnou sbírku, dnes na ni jen vzpomínám. Abych si rostliny připomenul a osvěžil si jejich názvy, vyrazil jsem s odborníkem, který se pěstováním a studováním notokaktusů zabývá už hezkou řádku let. Ano, je to náš prezident Společnosti - Ing. Jaroslav Vích. Ten naplánoval trasu z Rio de Janeiro, k vodopádům Iguazů a následně přes státy Paraná, Santa Catarina, Rio Grande do Sul a zpět do Rio de Janeiro. To je to zmiňované centrum výskytu druhů rodu *Notocactus*. Navštívili jsme asi 70 lokalit notokaktusů, mezi nimi také wigginsie. Na přiložené mapce je vyznačen výskyt druhů a jejich variet, které jsme navštívili. Myslím si, že jsme v jižní Brazílii zvláště wigginsie dobře zmapovali a udělali si představu o variabilitě druhů.

V letech 2007, 2008, 2010, 2012 jsem navštívil Argentinu, kde se rovněž nachází wigginsie. Nejvíce jich roste v provincii Buenos Aires (viz mapka navštívených lokalit), ale můžeme je nacházet i v teplejších oblastech provincie Cordoba. Jedná se většinou o jediný druh *Notocactus sessiliflorus*. Nejčastěji vyskytujícím se druhem je variabilní *Notocactus submammulosus*, který zde roste od Patagonie až po severní hranice Argentiny. V dalších zemích, kde rostou wigginsie jsem nebyl, takže nemohu o nich nic komentovat.

Když se podíváme na notokaktusy podle van Vlieta, dostáváme se opět k samostatnému rodu *Wigginsia*. Tento rod zahrnuje přes 20 názvů, z nichž je dnes spousta uváděna jen jako synonyma, uznáváno je 7 druhů a jejich variety. Pojdme se na ně podívat, abychom měli v názvech rodu *Wigginsia* přehled.

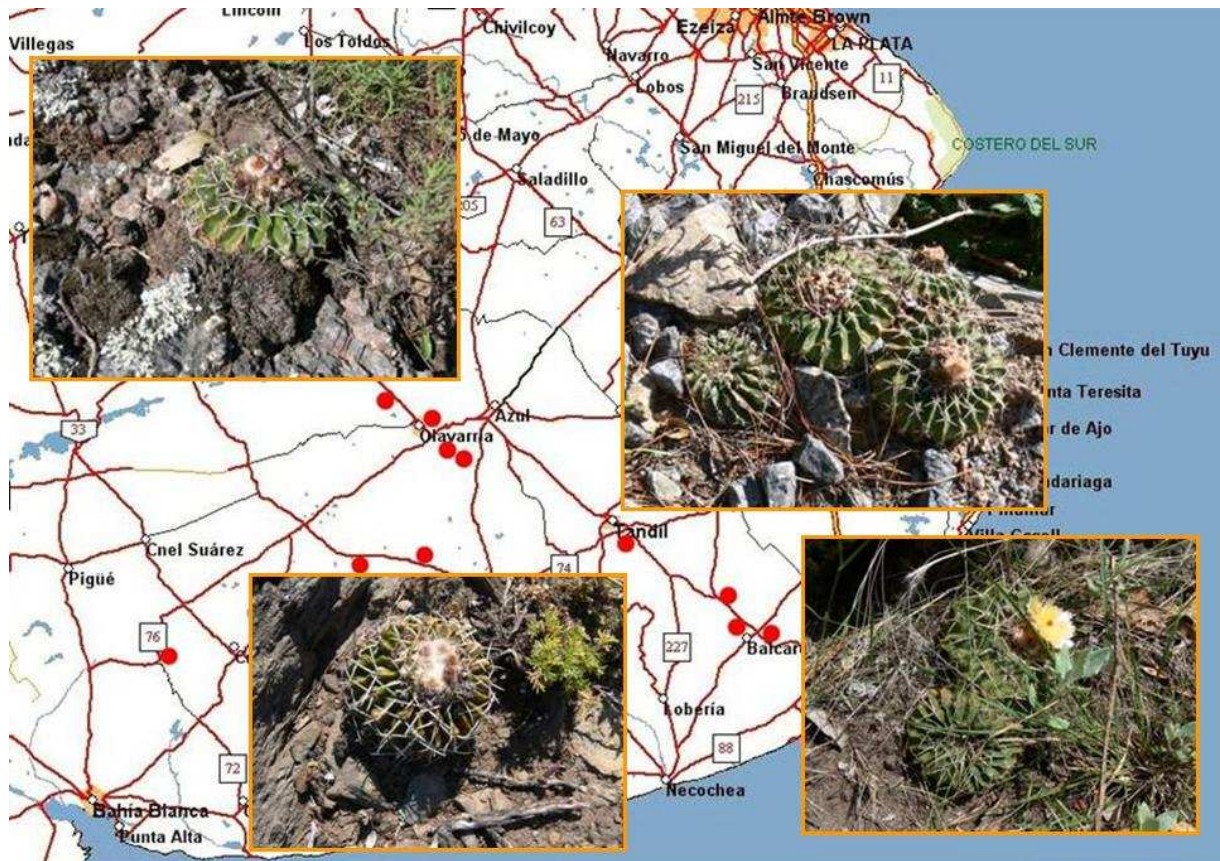
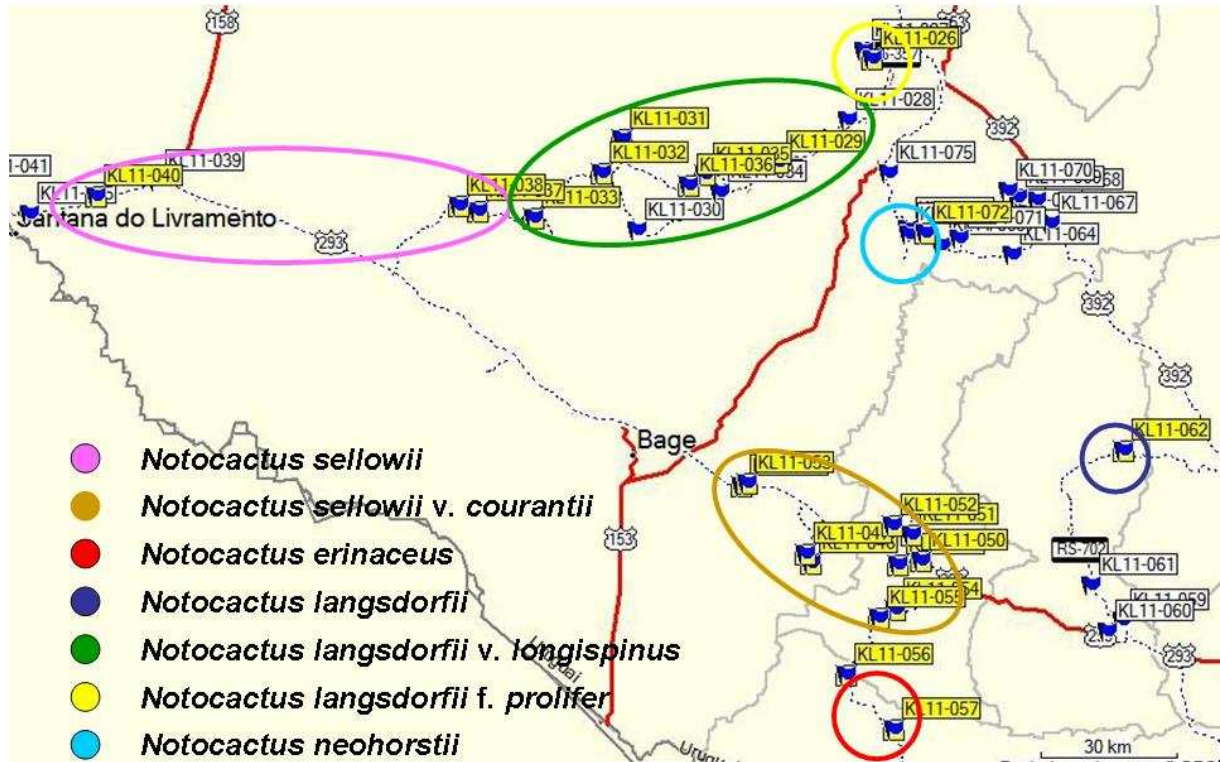
Seznam názvů rodu *Wigginsia*

Wigginsia acuata (Link & Otto) F.Ritter 1979 = ***Wigginsia erinacea***
Wigginsia arechavaletae (K.Schum. ex Speg.) D.M.Porter 1964
Wigginsia corynodes (Otto ex Pfeiff.) D.M.Porter 1964 = ***Wigginsia sellowii***
Wigginsia courantii (Lem.) F.Ritter 1979 = ***Wigginsia sellowii***
Wigginsia erinacea (Haw.) D.M.Porter 1964
Wigginsia fricii (Arechav.) D.M.Porter 1964 = ***Wigginsia sellowii***
Wigginsia horstii F.Ritter 1979 = *Notocactus neohorstii*
Wigginsia langsdorfii (Lehm.) D.M.Porter 1964
Wigginsia leprosorium F.Ritter 1979 = ***Wigginsia langsdorfii***
Wigginsia leucocarpa (Arechav.) D.M.Porter 1922 = ***Wigginsia sellowii***
Wigginsia longispina F.Ritter 1979 = ***Wigginsia langsdorfii***
Wigginsia macracantha (Arechav.) D.M.Porter 1964 = ***Wigginsia sellowii***
Wigginsia macrogona (Arechav.) D.M.Porter 1964 = ***Wigginsia sellowii***
Wigginsia polyacantha (Link & Otto) F.Ritter 1979 = ***Wigginsia langsdorfii***
Wigginsia prolifera F.Ritter 1979 = ***Wigginsia langsdorfii***
Wigginsia rubricostata Fric ex Fleischer & Schütz 1975 = ***Wigginsia sellowii***
Wigginsia schaeferiana Abraham & J.Theunissen 1988 = ***Wigginsia turbinata***
Wigginsia sellowii (Link & Otto) F.Ritter 1979
Wigginsia sessiliflora (Hook.) D.M.Porter 1964
Wigginsia stegmannii (Backeb.) D.M.Porter 1964 = ***Wigginsia sellowii***
Wigginsia tephroacantha (Link & Otto) D.M.Porter 1964 = ***Wigginsia sellowii***
Wigginsia turbinata (Arechav.) D.M.Porter 1964
Wigginsia vorwerkiana (Werderm.) D.M.Porter 1964 = ***Wigginsia sellowii***

Zpracoval: Lumír Král

Navštívené lokality podrodu *Malacocarpus* v Brazílii

Výskyt *Notocactus sessiliflorus* v provincii Buenos Aires

Notocactus sellowii, KL11-040 Cerro Palomas
Notocactus sellowii KL11-037 20 km před Dom Pedrito

Notocactus sellowii var. *courantii*, KL11-050 Rua 293, odbočka 1 km k elektrárně
Notocactus sellowii f., KL11-051 směr Pinheiro Machalo

Notocactus sellowii f., KL11-056 4 km za Pedras Altos
Notocactus sellowii f. Ibaré, KL11-033 z Ibaré na Dom Pedrito

Notocactus sp. Casa San Pedro, KL11-048 Casa San Pedro
Notocactus erinaceus, KL11-057 24 km za Pedras Altos

Notocactus langsdorfii, KL11-062 za Piratini, Rua 265
Notocactus langsdorfii f. *prolifer*, KL11-026 Calpáo de Pedra, nad kempem

Obrázky k článku Kolumbijské wigginsie: Josef A. Wanie

Silnice Mosquera – Alto de Mondonedo

Devastace krajiny okolo Mosquera

Čtyři snímky ukazují proměnlivost vzhledu *Wigginsia vorverkiana* v populaci u Mosquera

Kolumbie – klimatické a hydrologické oblasti, vľavo: *W. vorwerkiana* z populace Sogamoso - Corrales

Údolí řeky Rio Chicamocha

Kolumbijské wigginsie

Jednou z mála zemí, kam kaktusářští nadšenci téměř nejezdí je Kolumbie. Je to způsobeno především ne příliš dobrou bezpečnostní situací. Kolumbie patří k těm zemím, které mají problémy s drogovou produkcí a obchodem s drogami. Vše je samozřejmě nelegální, ale je to pro mnoho obyvatel venkova jediný zdroj příjmů. Situace se samozřejmě postupně mění k lepšímu, ale i tak není drogový problém zdaleka vyřešen.

Vraťme se ale k tomu co nás především zajímá, tzn. ke kaktusům. O kolumbijských kaktusech se evropští kaktusáři dozvěděli více ve třicátých letech minulého století. Dlouho se diskutovalo o tom, zda se nejedná o nějaký podvod, později se objevil názor, že se jedná o zplanělé rostliny, které sebou přivezli misionáři. Teprve pozdější výzkumy ukázaly, že kulovité kaktusy v Kolumbii skutečně rostou a situace na nalezištích nepodporuje názor, že by se jednalo o zplanělé rostliny. Z hlediska klimatických a hydrologických podmínek se území Kolumbie člení na oblasti Amazonica, Andina, Karibe, Insular, Orinoquía a Pacífica.

Oblast, která kaktusáře především zajímá je oblast Andina. Z kaktusů, které se zde vyskytují to jsou především melokaktusy, opuncie, browningie, mamilarie, wigginsie a údajně také zástupce rodu *Frailea*. Nález *Frailea colombiana* je uváděn v literatuře na západních svazích And, poblíž městečka Dagua. Bohužel, nové výzkumy v této oblasti tento výskyt nepotvrdily.

Mimo několika druhů rodu *Melocactus* je zdokumentován nález *Mammillaria colombiana* poblíž Corrales (Departamento de Boyacá) a *Wigginsia vorwerkiana* ve dvou oblastech. Tato informace může být překvapující, neboť v klasické kaktusářské literatuře je uváděno jediné naleziště, a sice u města Sogamoso, asi 200 km severně od hlavního města Bogotá. *Wigginsia vorwerkiana* údajně našel sběrač orchidejí W. Hennis jun. Někdy se také objevuje název *Wigginsia hennisii*. Autor popisu Werdermann dostal údajně 2 rostliny od ředitele berlínské botanické zahrady Vorwerka. Podle informace Andersona, který naleziště navštívil, se tato rostlina měla nalézat na jediném místě, travinaté pastvině, poblíž Sogamoso. Informací o *Wigginsia vorwerkiana* v kaktusářské literatuře mnoho nenajdete. Díky Ostníku, který vychází u příležitosti výroční schůze notofilů v Ostravě, 1.9.2012, se mohu se čtenáři podělit o další informace, které jsem k této rostlině získal.

Obrovskou zásluhu na výzkumu rozšíření *Wigginsia vorwerkiana* v přírodě má Josef A. Wanie, rodák z Duchova, od roku 1966 německý občan, který při svých několika cestách (1978, 1980, 1990 – 2001) prozkoumal areál rozšíření těchto rostlin a více méně odpověděl na řadu otázek spojených s obrovskou vzdáleností, která dělí kolumbijskou wigginsii od nalezišť wigginsii v Brazílii a Argentině.

V první řadě je potřeba poopravit údaj o jediném nalezišti u Sogamoso. Populace u Sogamoso je rozšířena na oblast kolem řeky Rio Chicamocha, v nadmořské výšce asi 2500 m. n. m. Údolím vede jak silnice, tak i železnice. Rostliny rostou roztroušeně v menších skupinách mezi průmyslovým centrem Sogamoso a obcí Corrales, což je vzdálenost asi 20 km. Podle fotografií lze soudit na poměrně velkou proměnlivost vzhledu rostlin této populace. Na publikovaných snímcích připomíná *Wigginsia vorwerkiana* rostliny, které jsou ve sbírkách označovány jako *Wigg. tetracantha* nebo *Wigg. sessiliflora*.

Druhá kolumbijská populace *Wigginsia vorwerkiana* se nalézá asi 50 km jižně od hlavního města Bogotá, na silnici Santa Fé de Bogotá – Mosquera – La Mesa, poblíž obce Mosquera v nadmořské výšce kolem 2700 m. n. m. Jedná se opět o

populaci s roztroušenými stanovišti. Údajně je zde místními botaniky zdokumentováno přibližně 15 stanovišť.

Tato skutečnost zásadně mění náhled na *Wigginsii vorwerkiana*. Je nepravděpodobné, že by se jednalo o zavlečené, zplanělé rostliny. Jak se wigginsie do Kolumbie dostaly bude určitě předmětem dalších úvah a spekulací. Nicméně podíváme-li se na mapu Jižní Ameriky, na vzdálenost, která dělí kolumbijská a brazilská, argentinská nebo uruguayská naleziště wigginsii, nenalezneme nic logického, co by tuto přírodní záhadu pomohlo řešit. V tomto poznání jsme se bohužel neposunuli ani o kousek. Žádné přechody které by umožnily migraci, jen bariéry. Také velký rozdíl v nadmořské výšce vzbuzuje mnoho otázek. Vývoj a migrace kaktusů na jihoamerickém kontinentu zřejmě probíhala jinak, než si vědci myslí.

Co říci na závěr? Pohled na fotografie nás přesvědčuje, že kolumbijské wigginsie jsou výrazně proměnlivé ve stonku, což by napovídalo tomu, že jsou vývojově neustálené (mladé).

To ostatně pozorujeme i v populacích wigginsii v Brazílii, Argentíně i Uruguayi. Bohužel je nám na tomto světě vyměřen jen zlomek času k tomu, abychom vývoj populací wigginsii mohli dokumentovat a hodnotit.

Pohled na *Wigginsia vorwerkiana* z taxonomického hlediska je jednoznačně nakloněn k tomu, že *Wigginsia vorwerkiana* je považována za synonymní k *Wigginsia sellowii*. Asi by se dalo souhlasit s tím, že se v případě *Wigginsia vorwerkiana* nejedná o vyhraněný druh, ale nomenklatura rodu *Wigginsia* je natolik nepřehledná, že je otázkou k jakému druhovému názvu se přiklonit. Než přikročíme k jakýmkoli závěrům, měli bychom si být vědomi nedostatku informací o těchto rostlinách a Werdermannovo druhové jméno ponechat.

Pokud je mi známo, přírodní rostlinný materiál ani semena se do Evropy v posledních letech mezi pěstitele nedostaly. To co koluje v našich sbírkách jsou rostliny nejistého původu a pod jménem *Wigginsia vorwerkiana* kolují jedinci, kteří mají blízko k tomu, co nazýváme *Wigginsia sellowii*. To je vše co o sbírkových rostlinách víme. Podle informace pana Wanie, dovezl semena z naleziště od Mosquera, která koupil od zahradníka botanické zahrady v Santa Fé de Bogotá, který na nalezišti dohlížel na rostliny. Semena byla předána k výsevu do Palmengarten Frankfurt. O tom mě ještě za svého života informoval Jožka Neduchal. Co se s výsevy stalo nevím. Podle neověřené informace byly výsevy neodborným zásahem zničeny. Takže si musíme počkat, až se najde někdo, kdo postoupí rizika spojená s cestou i sběrem semen.

Poděkování: Děkuji mému příteli Josefu A. Wanie za poskytnuté informace a fotografický materiál, který byl v článku použit.

Jaroslav Vích

Výstava kaktusů 2012

Tradiční výstava kaktusů a jiných sukulentů proběhla ve dnech 6 - 8. 6. 2012 v prostorách Stanice přírodovědců v Ostravě - Porubě. Výstava byla velmi pěkná, i když vystavovalo letos poměrně málo našich členů, jen **8 vystavovatelů**: Frgál, Frýdl, Klouda, Lichý, Poratzký, Potyka, Schlesinger, Štarha. Podle sdělení paní

Kociánové výstavu shlédlo celkem **741 návštěvníků**, z toho větší polovina byli děti z mateřských škol (děti do 6 let – 30, MŠ – 425, 6-15 let – 12, ZŠ/6-15 – 60, pedag. doprovod – 40, 18-26 – 48, nad 26 let – 95, nad 26 kaktusáři – 31, celkem – 741).

Z kaktusů byly vystaveny především zástupci rodů: *Astrophytum*, *Ferocactus*, *Coryphantha*, *Echinocereus*, *Mammillaria*, *Sulcorebutia*, *Thelocactus*, *Notocactus*, *Gymnocalycium* a další. Ze sukulentních rostlin převládal rod *Aloe*, *Cycas*, *Pachypodium*, *Adenium* či *Lithops*.

Instalace výstavy proběhla odpoledne 5.6.2012 za účasti vystavovatelů a obětavých pomocníků

Pobeskydí 2012

Poslední víkend v červnu patří tradičně setkání kaktusářů v Beskydech, tentokrát to vyšlo na dny 22. – 24. 6. 2012. Na devatenácté setkání přijelo poněkud méně přátel než bývá zvykem, přesto se sešlo přes stovku účastníků. Přijeli však všichni skalní kaktusáři, kteří se chtěli pobavit nejen v pátek při večerním posezení při pivečku a opékaném masíčku, ale také poslechnout kvalitní sobotní přednáškový program. Svě přednášky dopoledne přednesli: **Halfar Miroslav** (CZ) – rod *Discocactus*, **Kühhas Franz** (A) – výběr Argentina, Bolívie, Chile, Peru a **Fišer Slávek** (CZ) – *G. cardenasianum*, *armatum*. Po obědě se prezentovali: **Stuchlík Stanislav** (CZ) – okruh *N. uebelmannianus*, **Papsch Wolfgang** (A) – první obrázky kaktusů a sukulentů od Dioskoridese po Linneho, **Staník Roman** (SL) – Chile 2012, **Kolařík Jiří** (CZ) – Cerro Diamante a tři puny, **Matuszewski Grzegorz** (PL) – Mexiko

2012 a **Záhora Jaroslav** (CZ) – žlutě kvetoucí fosuláče. Během sobotního dopoledne proběhl prodej rostlin, literatury a dalších zajímavostí. Dle ohlasů se setkání líbilo a mělo celkový úspěch, což zavazuje organizátory, aby to následující dvacáté setkání Pobeskydí 2013 bylo ještě lepší a přilákalo nové přátele účastnit se tradičního mezinárodního setkání kaktusářů.

Pohled do sálu při jedné z přednášek, uprostřed naši členové Ing. Jaroslav Vích a František Frýdl

Opustil naše řady

Orszulik Krystýn (3.8.1932 - 1.8.2012)

Když jsem v červnovém čísle Ostníku psal, že náš dlouholetý člen pan Krystýn Orszulik oslaví své osmdesátiny, vůbec jsem nemohl tušit, že se tak nestane. Zrovna jsem byl na dovolené, když mi jeho dcera Lýdie oznámila smutnou zprávu, že její tatínek právě vstoupil do kaktusářského nebe, jen pár dnů před jeho významným výročím. Mezi ostravské kaktusáře začal docházet už v šedesátých letech a zajímal se hlavně o jihoamerické kaktusy. Asi před třiceti roky jsem od něj získal např. početnou kolekci z výsevu rebucí, ale ještě před tím nějaká gymna. Právě gymnokalycia jej proslavila nejvíce, kde sesbíral všechny tehdejší informace o tomto rodu i s fotografiemi. Vše se tenkrát přepisovalo zdlouhavě na blány, s tím mu pomáhal pan František Úředníček, aby následně pan Orszulik do vytištěných listů vlepoval namnožené fotografie. Informace z tohoto díla později využilo několik mnoho pěstitelů či autorů článků. Jeho Monografie o rodu *Gymnocalycium* je mezi gymnofily stále hledaná, především sběrateli kaktusářské literatury, neboť dílo vyšlo v omezeném počtu. Kromě kaktusů se věnoval pěstováním okrasných stromků, ve Vendryni měl arboretum se spoustou zajímavých rostlin, kde trávil hodně volného

času. Byl jedním z mála našich členů, který pravidelně navštěvoval téměř všechny kaktusářské schůzky, bohužel někdy musel před koncem delší přednášky odejít na vlak, aby se dostal včas domů. Nikdy neopomenul navštívit naše výstavy kaktusů.

nahore: pan Orszulik na výstavě kaktusů a výroční schůzi 2009, dole: na výstavě s dcerou Lydií 2007

Pan Krystýn Orszulik byl pracovitý, svědomitý, hodný a milý člověk, který se rád podělil se svými zkušenostmi. Byl plně oddaný rodině i svým koníčkům. Ostravští kaktusáři ztrácí dlouholetého pěstitele, kamaráda, odborníka na jiné rostliny. Nikdy nezapomeneme.

Čest jeho památce !

Notokaktusy na Ostravsku

V současné době není pěstování notokaktusů v našich sbírkách zrovna na výsluní, ale nebylo tomu tak vždy. Pěstováním notokaktusů se zabývalo poměrně hodně přátel, ale také naše členská základna byla podstatně větší než v dnešní době. Notokaktusy ve sbírkách spolehlivě kvetou, nevyžadují speciální pěstitelské podmínky, takže se vždy nějaké druhy nacházeli ve sklenících hned od začátků u každého pěstitele. Také já měl zpočátku svého kaktusaření poměrně slušnou sbírečku noťáků, možná to bylo i tím, že se tenkrát o notokaktusech hodně psalo a propagace byla podstatně větší. V roce 1971 vyšlo v Ostravě první číslo Ostníku, téžme roce vyšlo také první číslo občasníku sekce notofilů pod názvem Minimus. Prakticky tyto plátky vychází bez přerušení dodnes.

Paměť mi už pomalu slábne, ale vím, že pěknou sbírku notokaktusů měl např. MUDr. Vladimír Plesník nebo Ing. Jaromír Chvastek. Ovšem nejznámější notofil už tenkrát byl člen Opavského klubu Ing. Jaroslav Vích, kterému jeho záliba vydržela až dodnes. V Opavě byl ještě jeden významný notofil Ing. Kamil Lisal, bohužel tento se už pěstováním kaktusů nevěnuje. Co však po něm zůstalo je popis dvou druhů kaktusů, který provedl roku 1986 spolu s Ing. Jiřím Kolaříkem v časopise Internoto. Jedná se o *Notocactus arnostianus* a *ritteranus* K. Lisal & J. Kolarik - Internoto, 1986. První druh byl popsán po známém českém notofilovi Dr. Arnoštu Janouškovi a druhý po známém německém sběrateli kaktusů Friedrichovi Ritterovi.

Dalším známým notofilem, který navštívil Ostravu s přednáškou byl Mgr. Radim Havlíček, který stál u mnoha kombinací rodu *Notocactus*. Asi před 34 léty proběhlo v Ostravě také setkání Notosekce, které se zúčastnili tehdejší největší kapacity na tento rod, nechyběl ani Mgr. Radim Havlíček, Dr. Arnošt Janoušek nebo také Ing. Stanislav Stuchlík. Posledně jmenovaný je dnes uznávaný odborník na noťáky, ale především dnešní předseda odborné sekce Notofilů. Proto měl v Ostravě nebo na setkání kaktusářů Pobeskydí v poslední době několik přednášek, aby zpopularizoval u našich členů pěstování notokaktusů. Jsem rád, že můžeme po strašně dlouhé době opět uspořádat setkání notosekce v Ostravě a trochu více přiblížit notokaktusy i našim členům.

Po roce 1989 počet členů v Ostravě rapidně klesl, to se odrazilo i u pěstitelů notokaktusů. Pomalu se pěstitelé notokaktusů vytratili ze scény, zůstal jen ten nejlepší – Ing. Jaroslav Vích. Ten po rozpadu opavského Klubu dojíždí pracovně do Ostravy a tak bylo jen otázkou času, kdy zde začal na schůzky kaktusářů pravidelně docházet. Změna systému přinesla i pozitivní věc, kaktusáři vyrazili do světa na lokality kaktusů. Zpočátku cestovatelé zamířili do Mexika, ale v zápětí i do Jižní Ameriky. Je zajímavé, že za notokaktusy do Brazílie Paraguaye či Uruguaye se moc nejedí. Jen specialisté jako Ing. Stuchlík a Ing. Vích navštívili naleziště několikrát. Za poznáním notokaktusů je doprovázeli také Jan Brunclík, Lumír Král či Petr Kupčák.

Přejeme sekci Notofilů do dalších let hodně úspěchů, mnoho nových členů, abychom se mohli nad notokaktusy někdy příště v Ostravě znovu setkat. KL

Z naší činnosti

Na poslední chvíli dne 4.6.2012 zaskočil za slibovaného Josefa Barčáka, který nemohl přijet z pracovních důvodů, Roman Štarha s přednáškou o Tanzanii, kterou navštívil hned po Novém roce 2012. Tradičně skvělá přednáška zaujala i zatvrzelé kaktusáře i když kaktusy v Tanzanii zrovna nerostou. Viděli jsme krásnou přírodu, spoustu afrických zvířat a nádherných rostlin, vše doplněné odborným výkladem a zážitky z cesty. Přednášky Romana Štarhy bývají vždy velkým zážitkem, bylo tomu i tentokrát. Děkujeme přednášejícímu za příjemně strávený večer.

Obrázky našich členů

Frailea asterioides Werdermann

Jedna z nejkrásnějších fraileí, dorůstající průměru 3 – 4 cm je *Frailea astrerioides*, Našli jsme ji roku 2007 na netypickém místě v Cordobě, asi 4 km severně od vesnice San Pedro Norte, vlastně jedinou rostlinu našel Tomáš Kulhánek, kde rostla společně s *Wigginsia sessiliflora*, *Notocactus submammulosus*, *Gymnocalycium parvulum*, *Gymnocalycium bicolor*, *Lobivia aurea* a další. Rostlinu na obrázku jsem dostal od Pavla Karkošky k narozeninám jako dárek a takto se mi svými květy letos odvděčila.

Fotografie k článku - Výskyt rodu *Wigginsia* na lokalitách: Lumír Král

Informace

- přednáška dne 1.10.2012 – Barčák Josef, z cesty po Mexiku 2011
- přednáška dne 5.11.2012 – Fišer Slávek z Hořic – sulkorebucie z Bolívie i ze sbírky
- **pozor změna:** Mikulášská přednáška už tradičně v pátek 14.12. v restauraci Oáza
- Prodej rostlin, kaktusů a zahradnického zboží **Flora trhy v Ostravě**, v prostorách Autoburzy (Jeremenko) ul. Místecká 95, Ostrava – Vítkovice, 8 - 12. hodin, termíny 8.9., 6.10., 27.10., 8.12.2012. Zájemci o prodejní místo (150.-Kč), volejte: 608631361 nebo 777073390.
- Schůzky pěstitelů kaktusů a jiných sukulentů s promítáním obrázků a přednáškou se konají **každé první pondělí v měsíci** (mimo letních prázdnin) v 17. hodin, ve **Stanici přírodovědců v Ostravě-Porubě** (Čkalova ulice, u zimního stadionu). Přijďte mezi nás.
- Aktualizované informace najdete na internetových stránkách Klubu: **www.pavko.cz/kko**
- Nové osobní stránky: **www.lumirkral.webnode.cz**
- Informace týkající se činnosti Klubu kaktusářů v Ostravě i příspěvky do Ostníku zasílejte na adresu předsedy: **lumir.kral@seznam.cz**

Adresy autorů:

Král Lumír, e-mail: lumir.kral@seznam.cz

MUDr. Plesník Vladimír, e-mail: vplesnik@volny.cz

Ing. Vích Jaroslav, e-mail: jaroslav.vich@gmail.com

OBSAH – ZÁŘÍ 2012

Klub kaktusářů v Ostravě	98	Pobeskydí 2012	107
Z literatury	99	Opustil naše řady	108
Vyprávějí si také kaktusy ?	101	Notokaktusy na Ostravsku	110
Výskyt rodu <i>Wigginsia</i> na lokalitách	102	Z naší činnosti	111
Kolumbijské wigginsie	105	Obrázky našich členů	111
Výstava kaktusů 2012	106	Informace	111

OSTNÍK

Vydavatel: Klub kaktusářů v Ostravě, září 2012

Šéfredaktor: Lumír Král, O. Synka 1815, 708 00 Ostrava – Poruba, tel.: 605058070.

Objednávky a distribuce: Ing. Skoumal Vladimír, M.Bayera 6038, 708 00 O.-Poruba, mobil: 724137021

Notocactus langsdorfii v. *longispinus*, KL11-032 odbočka Ibaré
Notocactus langsdorfii v. *longispinus*, KL11- 035 Lavros do Sul, 5 km západně

Notocactus langsdorfii v. *longispinus*, KL11- 036 Lavros do Sul, 10 km západně
Notocactus neohorstii, KL11-072 Minas do Camagua, Cruz, nad kempem

Notocactus sessiliflorus, KL10-001, Buenos Aires, El Maquito, 20 km od Olavaria
Notocactus sessiliflorus, KL10-003, Buenos Aires, Tandil, směr Balcarce 8 km, patník 158

Notocactus sessiliflorus, KL10-004, Buenos Aires, před Balcarce
Notocactus sessiliflorus, KL08-003, Buenos Aires, Sierra Tunas, 2km od křižovatky